

„האביב, פעמי האביב“ — אלה מלות־הקסם, המסערות את הישן־נושן שבלב ומעוררות את האדם לתחיה — צלצלו באזני בראשית ניסן של השנה שעברה, והן חזרו ונשנו גם בשנה זו... ואולם מה־רב ההבדל!

בשנה שעברה! האם לא ידועה אותה התמונה? עם המסת השלגים והפשרת הקור התחילה יד־אל מטפחת בכל. „היתה רוח אחרת!“ נשבה מדרום רוח קלה, רכה רכה, ובשורת־אביב בכנפיה. נעלמו העננים, יצאה השמש ממחבואיה, ורוח אחרת צררה את האדמה. התחילו נוהרות שלוליות שלוליות מים, בצבצו כאן ושם איים קטנים מעדני־זהר. עלה וחמק איזה צליל נעים, שהרעיד בחשאי את נימי הלב. ולאט לאט התחיל מתגלה בפל אותו הפלא הגדול, התופש את הלב ומושכו כמו בחבלי־קסם: אביבו

האם לא ידועה אותה התמונה? ולי אני — שיבה לא זרקה בשערי, כחי בשרירי ובמתני, בעצם ימי עלומי אנכי. ולא שנה אחת ראיתי אור בחלד, ולא שנה אחת רעד הלב לקראת האביב הבא. ולי אני — מה־מיוחד במינו היה אותו האביב!...

לא רקמה חדשה עלתה על הארץ, לא חלום חדש חלמה. היה בקר כאחד הבקרים הרגילים בסוף החורף, קריר קצת, ובקרום־כפור דק עלה השחר. השמים היו מקדרים וצללי שנה על עפעפיהם. בקצה האופק הבהבה איזו חורורות כחלחלה וזחלה והתפשטה עד מרום השמים — ראשית היקיצה. ואולם צנת־ליל וחבלי־שנה רעדו עוד באויר עם הכוכב האחרון בגבהי־שחקים, וישן ישנה עוד העיר. עדיין היו הבתים ושדרת האילנות אשר ברחוב עטופים סוד הלילה, ודממה גדולה היתה. עדיין חלמו יושבי העיר את חלומם המתוק על משכבותיהם. עדיין התרפקה אילת השחר על שכם דודה — — —

הרי זה היה בקר ככל הבקרים! ואולם אך יצאתי את חדרי הצר ורגלי דרכו ברחוב — ואני את נפשי לא ידעתי.

אותה צנת־בקר הרגילה באה אל קרבי כיון המשכר. רוח לא נשבה. ואולם מי העביר על גופי אותה לטיפה דקה דקה, כלטיפת יד־אם רכה? ומי פקח את עיני וירעד לי את תכלת השמים ואת חורת האופק ואת ברק הכוכב האחרון, כרעד מבט אם על עוללה בחתוליו? הלא היתה לי האדמה תחתי ומדרכת האבן, אשר כף־רגלי דרכה עליה, כמרבד־אטון רך. הלא היו לי החומות עם חלונותיהן האטומים ועם אותם הדמדומים ואותה

אפֿולֿית השחר, שעטו את פני הרחוב וירכתי הסינטאות המעוקמות, כעין שדרת־קסם ושביל נמשך לארמון־תעלומות.

הרחוב! איזה עצב שאנן, עצב וטוה מקורי־נפש דקים דקים, עם דממה גדולה, דממת השחר, היו שפוכים בכל רגלי נשאוני. אני הייתי היחידי ברחוב. אתי היתה הדממה הכבירה, הנסוכה על־פני הרחוב, והיא עטפה אותי וחדרה אל כל קרבי. כעל כנפי רוח נשאוני רגלי.

הלכתי הלאה הלאה עם דמדומי השחר. כבר קרץ לי מרחוק עמק הגן השניצרי. עוד לא ראיתי אותו בדיוק. אד־בקר ערפלי האפיל עליי. ואולם כבר רהש לי מתוכו, מתוך עמקו, אותו הסוד הנוגה, האגדי, המתלונן בתוך שביציו לילה לילה.

טִילתי. ואולם מה־זה היה לִי? האמנם שבתי על עקבי? האמנם שוב עלייד ביתי אני?

הוילון הגדול על החלון הסמוך, הלון חדרה של שכנתי, היה מורד לכל אֶרְכוֹ. כשעה קלה עמדתי עלייד חלון זה. לבי היה שוקט בקרבי, כמושף עמדתי תחתי. שָׁלֶשֶׁם, בגן השניצרי, ראיתי אותה. היא היתה לבושה שמלה צחורה וסודר משי לבן חבוש לראשה. רק תלת־שער שהם הבהב על מצחה. פניה היו מארכים קצת, שחרחרים. אך מהו החן, שלן על עפעפי עיניה הנוגות ובגומת סנטרה החדה! היא עברה עליי הביטה או לא הביטה בי. הן לא זוהי הפעם הראשונה, שירעד לבי בי לקראת אותה רחישת־פלאים של הוית אשה. ואולם מה זה צד את לבי הפעם ביתר שאת? ובהעֶלְמָה ראיתי את עצמי כאובד בתוך עולמי ועצב מתוך מתוך השתפך בכל עצמותי... זה היה שלשם. הלך לא הלכתי אחריה. הלא ידעתי את נפשי. מה הייתי מגיד לה, לו הייתי נגש אליה, ואף לו הוסיטה לי את זרועה! ואולם קודר הלכתי כל העת, ודמות רחפה לפני, ואל דבר־מה לא־אדע כלתה נפשי.

יצאתי את הגן ושבתי אל ביתי. צלצלתי בפעמון. רגע, שני רגעים — החלתי להתרגז. קשה היה לי לחכות. צלל־ערב נטון חשך עטה את חדרי. ומה־מאד רציתי לשבת לי בפנתי, להשקיף מבעד החלון ולהעביר לפני, בעיני רוחי, אותה הדמות הנעלמה.

— צליל, צליל! — בשלישית צלצלתי. קול צעדים עלה באוזני. איזו רעדה קלה ונעימה אחזתני. הברית נתק, הדלת נפתחה — ודמות אשה הניעה לפני.

אותה הדמות!

אֵלֵי! היכול יכולתי לתאר לי, כי אותה נפש, שעברה עליי כמו בחזון, היא היא שכנתי, גרת ביתי, יושבת בחדר הסמוך לחדרי, ותחת צל תקרה אחת אנחנו מסתופפים!

היא פתחה לי את הדלת. נר היה בידה והאיר את שחור־החן שבפניה. היא הניעה בראשה. דבר־מה מיוחד היה בתנודת שערות־ראשה

השחומות. ודבר־מה נפלא רחש בתוך אותה בת־הצחוק הקלה, שרחפה על עברי שפתיה ובגומת־החן שבסנטרה.

— ודאי, השכן! — קראה ונעלמה.

לא קול, כי אם בת־קול, אותו הד של נגינת־פלאים, המתלכט בתוך־תוכי זה כמה. האמנם הזמין לי אלהים את זו לתוך ביתי?

ותדרי — חדרי הצר! מה־יקרה היתה לי הפנה, מה־יקרה היתה לי הדממה בה עם הצללים הרוחשים על־גבי ועם פסת השמים השחורים, הנשקפת לי מבעד החלון והמנצצת לי בעיני כוכבים קטנים...

ואולם יום עבר ולא ראיתה. ולילה ללא־ישנה עבר ולא ראיתה. האמנם יָלְלָה עתה המסך, הסוכך כקיר על־פני ההדר, ולעיני תופיע שנית זו הדמות הנפלאה לאור דמדומי השחר? — —

כשעה עמדתי על־יד אותו החלון, עיני היו נשואות אליו, חודרות לתוכו ומפללות בהשאי לאותה הרחישה הדקה הרועדת מעבר לו פנימה. ואולם אולי אך רגע הקבוצתי עיני מעליו — ומה־זה שוב היה לי?

ממולי, מעבר לגדר הנטויה מול ביתי, עלו לעיני פתאם שלשת אינדי־הסרק, שעמדו כל ימי החורף כמצבה אלמת והציצו אל חלוני במבט של אלמון וסכסוך — עתה, איננות אלו נענעו לי בענפיהם ורמזו לי ברחישה חדשה, כמוה לא שמעתי עוד.

איזה דבר רך, חי ומתרונן רחש בבדיהם, עלה וצץ בנצניהם, בצבץ בירק בליטותיהם, נמשך וכמה בהם באיוו תסיסה של הויה וחיות חדשה.

מה־זה היה פתאם? ואני כמו בכח איתן אסרתי אל המראה.

החדש היה לי המראה? ואני איני זוכר מתי ראיתהו, ואולי בכל ימי חי לא ראיתהו ורק עתה נפקחו עיני לראותו.

פטורי ציצים! — הם דברו עתה אל לבי בשפה חדשה, אשר מעולם לא שמעתיה ואשר היתה מובנה לי תמיד; ואיוו חדוה תקשמי ואיוו הרגשה נעימה של קרבת־נפש, אשר כמוה לא ידעתי מעולם.

ואני לא ידעתי עוד, מי הוא שכנתי זו, ולבי אמר לי, כי קרובה היא לי. ואני לא ידעתי, הישנה היא עתה אם ערה, ולבי אמר לי, כי שם, מעבר למסך החלון, נפשה מפוכסת אלי, אלי נמשכת.

הלא רוח הוא באדם! ועם הפקע מעטה הכפור על־פני האדמה ונראו לי ראשי עשבים מציצים ועולים; והגנה כללה, אותה הגנה השוממה, שהמתני כל ימות החורף בשממתה, רעדה עתה רעד של פרפר יוצא מגלמו; ועם הבקע הקרנים הראשונות ורעדו פטורי־הציצים וראשי העשבים — ורעד גם לבי בקרבי, ונדמה לי, כי עולם חדש חדש צומח בי ומפה ומשם הוא בוקע ועולה...

ורוח ננערה בקרבי. עזבתי את מקומי והלכתי לנפשי הלאה. עתה כרתי ברית עם כל אשר מסביב לי. ועם נגה השמש וברק הקרנים הראשונות הציפו את לבי צליל־שירה מיוחדים, אשר נשמעו באויר, ואולי

לא נשמעו כלל, ורק אזני היא שצדתם, והם השתפכו בכל עצמותי והרנינו נפשי בתקוה רבה ונשגבה...

הלא זה היה בקר ככל הבקרים.

ואולם עם חליפת הנגוהות רעדה שנית נפשי וכמעגל-קסמים היתה לי דרכי. מי לא ידע אותה נסירת החמה, בשעה שהיא מניסה את צללי השחר ונגוהות חדשות מתפרצות? ואולם בפרוץ עתה הנגוהות ונשק כל גבעול וכל ציץ את קרן השמש החמה, — ורנן גם לבי בקרבי, ונדמה לי, כי זו הפעם הראשונה בימי חיי אני מרגיש את כל זה, וזו הפעם הראשונה יתר לבי לרעננות זו, ואך עתה יש לי הרשות להאמין בי, בי ובאשרי הצוהל לקראתי.

הבקר אור. מכל עבר ופנה התעורר היקום. תריסי החלונות הוסרו. מבעד השמשות המעורפלות הציצו ראשי-אדם פרוצים, שהתעוררו מתנומה. נפתחו חנויות, ובעליהן דרכו מתוך פהוק-בקר על מפתן. פה ושם נראו בני-אדם באים ונחפזים למחוז-הפצם. לא יחידי הייתי עוד, ואולם יחידי הלכתי לנפשי עם אשרי הטמיר.

כמה רגעיים? כמה שעות? איני זוכר בדיוק. גלים חמים עברו את לבי. שדרת-הרחוב היתה לי כשביב בתוך גן-עדן. כל קרן-אור נשקה לי בלחי, כל גבעול-דשא וציץ לחש לי סוד נעים, ואני שכור הייתי מריח השדה, אשר נשא מרחוק מרחוק על בנפי הרוח הקל.

גם לשוב הביתה לא הצפתי. היה לבי רך וענוג כן האשר המקנה. היתה נפשי כלה נתונה לאותה הצפיה החרישית, שפעמיה כיון בכל אברי. היו רגלי קלות קלות וכמו כנפים צמחו לי לנמר ולעוף.

ככה טילתי שעות רבות. ואולם הלא די לקראתך אתה, שיוצת בלבך, ואתה הולך שאנן ובטוח לאורו.

שבתי הביתה. נכנסתי אל המסדרון, ורגלי נשאוני יטר אל פתח הדרה.

— תיק, פק!

— המתר?

נכנסתי לחדרה. מה אמרתי לה? היכול איש למסור אותה השיחה הקלה, הבאה לפרקים לכסות על רגש חי שבלי? ואולם בדברי אתה נקשרה נפשי אליה. היה החן, השפוך בכל יצורי גוה, עם בתי-הצחוק הקלה, המרחפת על עברי שפתיה וגומת-סנטרה, ואף ההתקמטות הרכה שבמצחה — כמים קרים לנפשי העיפה. בלעתי כל הגה קל מפיה, כל רחש קטן של גופה, ואני נמסרתי ללי לרשויה וחדרה היה לי כמקלט-סתר. ובשבתי על הכסא למולה ומדבר אתה, רק רגש אחד מלא את נפשי:

— מצאתי לי רגע מנוח...

החדר הקטן ההוא! עד עתה אין לי כל מושג מיוחד, מה היה בו ומה בו לקח כל-יך את לבי. ואולם כל אשר היה בו דבר אל לבי, וכל אשר היה בו היה ספוג איזה ריח-נעורים רענן ומתוק, אשר הרוה את כל

אשר בקרבי. ההיה זה במטה הקטנה והרעננה, שהיתה מכוסה שמיכה לבנה ומרוקמת ועליה כר צחור לבני; או זה היה בתוך הכונניה המשוזרת עם הספרים המסודרים אשר בה ועציצייהפרחים אשר עליה מלמעלה; או זה היה בשלחן העגול ובספרים וגליונות-הניר הורודים ומעטפות-הרקמה אשר עליו; או בתמנונת הרבות התלויות על-גבי הקיר; או בחלל החדר סתם — לא אדע. נפשי יצאה אל שכנת השקט והתם, שהיתה שרויה בחדר ההוא. ואולם כשנמחו דברי השיחה הראשונה, והספק הנורא, המלוני תדיר, התחיל אוכל אותי, אותי ואת אשרי כאחד, — אז פניתי אליה בראש מורד, כנאשם:

— האין אני מפריע אותך?

אך רגע פרחה לה שאלתי — ובמקומה צצה ועלתה למולי בת-צחוק קלה עם התקמטות-מצח רכה, עם התעמקות גומת-החן שבסנטרה, וכל גופה התנועע בתנועות-החן שלה ורשרשה שמלת-הבקר שלה עם קוצות שערותיה הפרועות כפרפר חי לעומתי, ובטרם שמתי לב לדבר והיא עמדה לפניי ובידה צרור פרחים חיים.

— אה, לא מפריע כלל... אדרבה... הרחנא...

לא את ריח הפרחים הריחותי, כי אם את ריח גופה הרענן. כיין עכרני. עיני נזונו מהחיות שבגופה, מהצחוק החי הנסוך בזויות שפתייה, מניד-פלאי זה של שפתייה, — ושכור הייתי כלי ממראה עיני וממשמע אזני. אשרי, אשרי הטוב!

עד עתה לא אדע ולא אוכל להגיד בברור, העלתה השמש במרום, העמדה בגבהה או ירדה ושקעה. עד עתה לא אדע ולא אוכל להגיד בברור, היצאתי ונכנסתי שוב אל אותו החדר, או לא עזבתי אותו כלל מאז הבקר. וצללים נטו, רשת-ליל פִּישָׁה ותעט את החדר ואת רהיטיו במעטה אפלולי דק, רקום אור כהה ומזוקק, ותלט את פני שכנתי ואת גורת גופה בלהטי-כשפים, — ואני דומם ישבתי לעומתה, דומם האונתי אל רחש גופה, דומם נאסרתי אל אור עיניה, שנהלך כבדקים בחשך, ובמלוא כל הויתי ספגתי את אשרי אל קרבי, את אשרי השוקט, המלא.

אשרי, אשרי הטוב!

עד עתה לא אדע, מתי היה הדבר, ואם היה באמת, ואם באותו לילה היה. כאשר נדם קול השאון בחוץ, נדמו הצפרים, אָפס הקול האחרון בחדרים אשר מסביב והרהיטים אשר בחדר פשטו דמות, הכסיפו ועטו אור רך ולבנבן, אור הלבנה, אשר עמדה והציצה בחלון, — אז כמה פתאם שכנתי, כמה ותלהט לה בקסמיה, ואני את נפשי לא ידעתי — —

בגדיה נשרו אחד אחד — התקפלו והתפצלו מעליה, כהתפצל קליפות של צפרת-כרמים, — ופתאם עמדה לפניי במלוא קומתה, עמדה עטופה כלל פסוירך ושקוף, פסוי אורי-הלבנה. זרועות ידיה החשופות עם גורת גופה וצוארה וחזה הלבן, עם שערות ראשה הפרועות ועם רגליה הקטנות, המהוקצעות, הצחורות מצחור, עם אותו השביב הקודח שבעיניה המרוצצות — כל אלה אסרוני,

מטכוני בחבלי־קסם, ואני לא ידעתי מה — ואני את כוס אָשרי שתיתי, שתיתי
שְׂכוּר־חֶשֶׁק, אכול אשִׁקְדָּחַת, שתיתי עד הטפה האחרונה, עד מרי הקבעת
מַצִּיתִי — עד הַעֵלֶם הירח והשחר נבקע ורעד עבר בזולֵים ורוח־בֶּקֶר קל
לֹאט נל ראשי, לֹאט וימח ברחמים רבים את דמְעָתִי העֲלֹבָה על אָשרי,
אָשרי הטוב, כי גז, חֶלֶף עבר ואיננו עוד — — —
הֵלֵא זֶה הִיָּה בֶקֶר כֻּלָּ הַבָּקִיָּים...

